

Tots els escalencs, en l'escollit diumenge 22 de maig d'enguany, podríem tributar un fervent record a la malaguanyada figura polifacètica (novel·lista, poetessa, narradora, pintora,...), de la qual el seu nebot i fillol heretà possiblement la predisposició per la literatura.

Actualment, Lluís Albert ja té gairebé enllestit el Museu-Arxiu «Víctor Català», situat junt a la casa Solitud, al «Passeig Lluís Albert» de l'Escala (dedicat al seu avi patern que també es deia Lluís), on viu. Aquest museu l'ha consagrat a la memòria de la seva tia i es podrà visitar el dia del nostre aplec.

LLUÍS ALBERT I L'ESCALA

Lluís Albert, a qui tant deu la tradició sardanista, és un escalenc d'adopció perquè la seva naixença tingué lloc casualment a Barcelona; però el seu tarannà l'inscriu entre els escalencs nats, entre els escalencs purs, entre els escalencs de cor.

L'Escala també està en deute amb ell, perquè mai no ha rebut la negativa de la seva col·laboració en totes les activitats culturals realitzades al poble que requerien la seva presència.

Es pot dir que gran part de la seva vida l'ha viscuda a l'Escala, on actualment s'hi ha jubilat, per això s'hi sent plenament identificat. Una mostra palpable de la seva estimació envers la vila escalenca és la sentimental i, a la vegada, melòdica sardana «Cant a l'Escala», que dedicà al Centre Esportiu i Recreatiu de la nostra població, en motiu del seu desè aniversari (1976), essent estrenada per la Coral Empòrium, el diumenge 31 d'octubre de 1976, al C.E.R. Pocs dies després, el diumenge 14 de novembre, per l'Aplec de Sant Martí d'Empúries, la Ciutat de Girona la va estrenar per a cobla.

«Cant a l'Escala» no és més que el fruit espontani de l'amor sincer que l'autor sent pel seu poble. Ell creu que, deixant de banda l'aspecte musical, aquesta sardana, per als escalencs, pot tenir un cert valor: l'autenticitat.

L'Escala és un dels pobles on més es conserva l'esperit tradicional empordanès, és a dir, sense abaixar els braços en els «curts», característica que Lluís Albert ha valorat, legitimant-la històricament a través de les seves contínues intervencions com a publicista i conferenciant.

Aquest any ha arribat, per fi, el moment d'expressar el nostre agraïment al gran mestre-compositor, un dels músics catalans més fidels a l'esperit de la nostra terra; però ens caldria recordar primer les següents paraules que ell va esmentar (Presència de Girona, 24-2-85): «El millor homenatge que hom pot fer-li a un músic és tocar les seves obres».

Fem, doncs, que l'honor que l'Escala li brinda no quedi reduït a una sola jornada, sinó que tingui continuïtat en el futur. I si l'Escala, perquè no!, vol pecar d'egoista, que pensi en la dita: «Poble que honora els seus artistes s'honora a si mateix».

Pilar Pellicer de Gispert

L'Escala, a 27 de febrer de 1988